

STÁRNUTÍ *NESNÁŠÍM*

„JSEM STARÁ“ POMYSLELA JSEM SI

Když mi bylo čtyřicet let, podívala jsem se jednou do zrcadla. Byl zimní večer a v koupelně svítila jen slabá žárovka. V tom světle moje tvář poprvé vypadala staře. „Jsem přísná stará ženská!“ pomyslela jsem si a tehdy začalo moje truchlení.

Za mým truchlením je určitá marnivost, to je jasné. Nikdy jsem nebyla krásná, ale určitě jsem před třiceti lety vypadala líp a byla jsem v lepší kondici než dnes. K tomu se ještě připojuje ztráta naděje. Když jsem totiž před třiceti lety nebyla spokojená s tím, jak vypadám, mohla jsem s tím něco dělat. Ale teď už ne. A s každým dalším rokem to bude horší.

BUDU SCHOPNÁ O SEBE POSTARAT?

Mám snad hrůzu z povýšeného soucitu, kterého se mi dostane, když budu dlouho žít? Už teď se mi nelíbí úřednice, která se mě ptá, jestli mám nárok na slevu pro důchodce. Možná mám obavy, zda se o sebe budu schopná postarat, zvláště když sleduji, jak to jde s kopce s mou matkou kvůli postupující demenci. A možná také vnímám obavy našich dětí, že jednoho dne zestárneme a necháme je tu samotné.

ZNÁM SICE „SPRÁVNÉ“ ODPOVĚDI, ALE...

A samozřejmě, že znám „správné“ odpovědi na každou z těchto otázek. Stáří přece nepřichází jako nějaké překvapení. Už od mládí jsem věděla, že zestárnu. Ale tyto odpovědi mě neuspokojují.

Myslím, že všichni lidé truchlili – od doby, kdy jsme se odloučili od Boha, kdy hřích a smrt přišly na svět. Možná, že můj pocit „takhle by to přece nemělo být“ je správný. A někdy přemítám o tom, jak úchvatný asi byl původní Boží plán na nesmrtelný život – a truchlím ještě víc!

SVŮJ ŽIVOT MOHU ODEVZDAT BOHU

Se všemi těmi „kdyby“ nemůžu udělat vůbec nic. Co ale můžu, je nějak se se životem popasovat. Děkuji Bohu, že mi pomohl odhlédnout od všech karambolů života. Jsem Bohu vděčná, že jsem našla skutečnou víru, naději a lásku a nespolehala jen na bujarost mládí. Svůj život mohu odevzdat Bohu, neboť mě, umírajícího člověka, miluje. On svůj pohled na mě nezměnil. To já ho změnila. A přesto proces stárnutí z celého srdce nesnáším.

Pane, jak dlouho to ještě potrvá, než budeme zachráněni před hlodavým zubem času a než budeme spolu s tebou moci vstoupit do věčnosti? A přesto – děj se vůle tvá, a ne moje. Dej mi důstojnost, abych dokázala přijmout své stárnutí, a víru, že se nakonec probudím ze spánku smrti a uvidím tvou tvář. Amen.

Se svolením zpracováno podle knihy: Damaris Zehnerová, Šťavnatá chuť všednosti, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.